

Неновъ Шекерджиевъ, следъ него Стефанъ Медаревъ и най-после Иванъ Пенковъ — и трамата грамотни. Тръбва да се забележи, че грамотността между по-раншнитъ абаджии е била рѣдко явление, но въпрѣки това неграмотнитъ съ рѣдка и за учудване вѣщина сж водѣли търговскитъ си дѣла. Еснаф-башията обикновено е билъ и секретаръ и председателъ на еснафа. Той държалъ у себе си общия тевтеръ, дето сж били записвани имената на всички абаджии, и сж били помѣстени наредбитъ, които сж опредѣляли професионалнитъ и сточни задължения на членоветъ. Въ сжщия тевтеръ сж се записвали и даванитъ отъ членоветъ пари, които се внасяли въ сжщата абаджийска каса. Събранитъ пари се пазѣли отъ еснафбашията, който пѣкъ ги давалъ на олихвяване на частни лица. Но въ края на всѣка година той давалъ предъ еснафа на общо събрание отчетъ за движението на тия пари. Членъ на еснафа ставалъ всѣки новопроизведенъ майсторъ, като за цѣлото си членуване давалъ наведнажъ по 20 или 30 лв. Но, докато стигне до степенъта майсторъ, абаджията трѣбвало да чиракува и калфува известно число години, както ставало при всѣки занаятъ. Броятъ на годинитъ за всѣка една отъ тия степени се опредѣлялъ съобразно възприемчивостъта на чирака или калфата. Най-малкото време за чиракуване траело една година а за калфуване се почвало отъ две години и се стигало до петъ, а при нѣкои калфи и до десетъ години. Само когато калфата е усвоявалъ достатъчно добре занаята, тогава е билъ провъзгласяванъ отъ еснафа за майсторъ.

Чиракътъ живѣлъ и се хранѣлъ въ дома на майстора си, безъ да плаща каквато и да било такса за усвояване на занаята. Въ замѣна на туй билъ длъженъ да помага въ домакинството на майстора си, а именно: да сѣче дърва, да носи вода за пие и за пране, да мие сждини, да забавлява децата, а понѣкога (недѣленъ день) и да готви, когато майсторътъ и жена му отидѣли на църква. Последната помощъ (готвенето), обаче, е било рѣдко явление. За пояснение, трѣбва да се добави, че указаната отъ чирака помощъ се налагала не само поради обстоятелството, че той трѣбвало да се отплати за учения занаятъ, за храната и квартирата, давани му отъ майстора, но и отъ педагогически съображения. Необходимо било да се поддържа у начинаещия абаджия постояненъ интересъ и обичъ къмъ работата, а сжщо тъй да се подкрепя у него нуждната енергия на духа и тѣлото въ своеобразната работа на тоя занаятъ. Трудно било за чирака отначало да избада или да прави копчета и то при едно съвсемъ ново за него положение на тѣлото — седи турски непрекъснато по нѣколко часа на день. Докато свикне съ това положение, налагало се по нѣколко пжти на деня да се отморява. Презъ тѣзи паузи на почивка отъ занаята, нему е била възлагана нѣкоя отъ горепосоченитъ работи. По такъвъ начинъ чиракътъ усвоявалъ абаджилъка. Първиятъ урокъ му